

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

01 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Zmeu Alexandru în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 octombrie 2015 și a sentinței Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 27 iulie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Țapu Vitalie Mihail, născut la 11 iunie 1972, originar din s. Gribova r-nul Drochia, domiciliat mun. Chișinău str. N. Zelinschi 5/2 ap. 31 .

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 04.09.2014 - 27.07.2015

2. instanța de apel: 22.08.2015 - 15.10.2015

3. instanța de recurs: 12.01.2016 - 01.03.2016

în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit,

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 27 iulie 2015, a fost încetat procesul penal privind învinuirea lui Țapu Vitalie Mihail de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) și art. 197 alin. (1) Cod penal, pe motivul expirării termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

Acțiunea civilă în partea încasării prejudiciului material și moral înaintată de partea vătămată Timofti Georgeta a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului acestor cerințe să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că, Țapu V., a fost învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) și art. 197 alin. (1) Cod penal, pentru faptul că în perioada lunilor ianuarie-martie 2012, urmărind scopul violării de domiciliu, fără consimțământul persoanei, a deteriorat lacătul de la poartă și a pătruns pe teritoriul lotului de pământ nr. 5 din cadrul întovărășirii pomicole „Lira” din or. Sîngera mun. Chișinău ce aparține cu drept de proprietate lui Timofti Georgeta, astfel încălcând dreptul ultimei la inviolabilitatea domiciliului.

Tot el, Țapu V., în perioada lunilor ianuarie-martie 2012, urmărind scopul distrugerii intenționate a bunurilor, a pătruns ilegal pe teritoriul lotului de pământ nr.

5 din cadrul întovărășirii pomicele „Lira” din or. Sîngera mun. Chișinău, ce aparține cu drept de proprietate lui Timofti Georgeta, unde intenționat a tăiat 4 copaci de nuc, 5 copaci de cais, 1 copac de măr, 4 copaci de vișine, 1 copac de prun, fapt prin care i-a cauzat ultimei pagubă materială în sumă de 106.000 lei, (stabilită de victima), ceea ce constituie proporții deosebit de mari.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, respectivele acțiuni a lui Țapu V. au fost calificate în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, *pătrunderea ilegală în domiciliul unei persoane, fără consimțământul acesteia*, precum și în baza art. 197 alin. (1) Cod penal, *distrugerea intenționată a bunurilor, dacă aceasta a cauzat daune în proporții mari*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Inculpat, care a solicitat casarea acesteia, considerând că este ilegală și neîntemeiată, cu pronunțarea unei hotărâri prin care să fie dispusă achitarea lui.

3.2 Avocatul, Zmeu A., prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat, deoarece în fapta lui lipsește componenta de infracțiune.

În motivarea apelului său a invocat că:

- probele administrate în cadrul procesului penal nu demonstrează vinovăția inculpatului în fapta incriminată, iar declarațiile lui Manole Ruslan vin în contradicție cu declarațiile martorilor audiați în cadrul ședinței de judecată, Manol Tatiana, Pairele Măria, Stratu Alexandru;

- sentința primei instanțe se bazează pe declarațiile unui martor, care nu a fost audiat în cadrul ședinței de judecată și anume Manole Ruslan;

- prima instanță nu a luat în considerație declarațiile martorilor apărării, punând la baza învinuirii doar declarațiile date de martorii acuzării, astfel examinând unilateral și neobiectiv prezenta cauză penală;

- declarațiile lui Timofti Georgeta urmează a fi apreciate critic, deoarece acestea nu corespund adevărului;

- consideră că prima instanță s-a bazat pe o învinuire cu caracter abstract și nefondat și a emis o sentință de condamnare în privința lui Țapu V. bazată pe presupuneri, deoarece culpabilitatea ultimului nu a fost confirmată incontestabil prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 octombrie 2015, a fost respins ca fiind depus peste termen apelul declarat de către avocatul Zmeu A., în numele inculpatului și admis din alte motive apelul declarat de inculpat, fiind casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit de prima instanță, prin care Țapu V. a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 179 alin. (1) și 197 alin. (1) Cod penal și liberat de pedeapsă penală în legătură cu intervenirea prescripției tragerii la răspundere penală prevăzut de art. 60 Cod penal.

Prin încheierea Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 octombrie 2015, a fost corectată omisiunea din dispozitivul deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din aceeași dată și s-a adăugat că acțiunea civilă în partea încasării prejudiciului material și moral înaintată de partea vătămată Timofti Georgeta a fost

admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului acestor cerințe să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

5. În motivarea soluției, instanța de apel a constatat că, avocatul Zmeu A. a fost prezent la examinarea cauzei penale în privința inculpatului, Țapu V., în ședința primei instanțe, a cunoscut despre soluția adoptată, a fost prezent la pronunțarea sentinței, a primit o copie a acesteia în aceeași zi în care a fost pronunțată - la 27.07.2015. Însă, avocatul Zmeu A. a înaintat apel, abia la data de 13.10.2015, adică peste termenul de 15 zile prevăzut de legislația procesuală, pentru declararea apelului. Astfel, instanța de apel a concluzionat că avocatul a omis termenul de atac împotriva sentinței, iar întârzierea nu a fost determinată de careva motive întemeiate, motiv pentru care apelul declarat de către ultimul a fost respins, ca fiind depus peste termen.

Totodată, deoarece prima instanță în partea descriptivă a sentinței nu a constatat faptele comise de către inculpat, indicând doar că Țapu V., este învinuit în comiterea acestor fapte, motiv pentru care instanța de apel a constatat, că Țapu V. urmărind scopul violării de domiciliu, fără consimțământul persoanei, a deteriorat lacătul de la poartă și a pătruns pe teritoriul lotului de pământ nr. 5 din cadrul întovărășirii pomicole „Lira” or. Sîngera mun. Chișinău ce aparține cu drept de proprietate lui Timofti Georgeta, astfel încălcând dreptul ultimei la inviolabilitatea domiciliului.

Tot el, Țapu V. în perioada de timp luna ianuarie-martie 2012, urmărind scopul distrugerii intenționate a bunurilor, a pătruns ilegal pe teritoriul lotului de pământ nr. 5 din cadrul întovărășirii pomicole „Lira” din or. Sîngera mun. Chișinău, ce aparține cu drept de proprietate lui Timofti Georgeta, unde intenționat a tăiat 4 copaci de nuc, 5 copaci de cais, 1 copac de măr, 4 copaci de vișine, 1 copac de prun, fapt prin care i-a cauzat lui Timofti Georgeta pagubă materială în sumă de 106.000 lei, (stabilită de victima), ceea ce constituie proporții deosebit de mari.

Instanța de apel a menționat, că deși inculpatul nu și-a recunoscut vina în cele incriminate, aceasta se confirmă prin declarațiile părții vătămate Timofti G., martorilor Timofti-Rusanovscaia T., Șeica E., Șamardin M., precum și prin probele scrise cercetate de prima instanță și verificate de instanța de apel, și anume: procesul verbal de confruntare din 24.06.2013 efectuată între învinuitul Țapu V. și partea vătămată Timofti G. (f.d. 113 v. 1); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 25.06.2013 (f.d. 40-55 v. 1); procesul-verbal privind actele de constatare din 25.06.2012 și din 01.07.2012 (f.d. 62-63 v. 1); planșa ilustrativă (f.d. 56 v. 1); răspunsul parvenit de la Agenția Ecologică Chișinău nr. 01-09/926 din 16.07.2012 (f.d. 66 v. 1); răspunsul parvenit de la ÎCS „Red Union Fenosa” nr. 0505/60529-20120730 (f.d. 67 v. 1); răspunsul parvenit de la Camera Înregistrării de Stat nr. 05/1118 din 31.03.2014; procesul-verbal al Adunării Generale a membrilor ÎP „Lira” din 21.04.2007 (f.d. 158 v. 1); certificatul eliberat de Institutul Științifico-Practic de Horticultură și Tehnologii Alimentare (f.d. 78 v.1); răspunsul Agenției „Moldsilva” nr. 01-07/1168 din 04.07.2014 (f.d. 186 v. 1).

La fel, instanța de apel a reținut că prima instanță incorect nu a constatat vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor imputate, nici în partea descriptivă a sentinței și nici în partea dispozitivă, ajungând totodată la o soluție greșită de încetare a procesului penal, pe motivul expirării termenului de prescripție, deoarece

inculpatul în prima instanță nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunilor imputate, nu a solicitat de a fi încetat procesul penal pe motivul expirării termenului de prescripție, dar a pledat nevinovat și a optat pentru obținerea sentinței de achitare. Astfel, prima instanță a examinat fondul cauzei, cercetând probele prezentate de către părți, urmând să se expună referitor la vinovăția inculpatului sau nevinovăția lui în comiterea infracțiunilor imputate, iar prin prisma art. 389 alin. (1) și alin. (4) pct. 3) ale Codului de procedură penală, trebuia să adopte o sentința de condamnare numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată; sentința de condamnare se adoptă fără stabilirea pedepsei, cu liberarea de pedeapsă în cazul expirării termenului de prescripție.

Prin urmare, instanța de apel a considerat necesar de a admite din alte motive apelul inculpatului și a-l recunoaște vinovat în comiterea infracțiunilor incriminate, cu liberarea de pedeapsă în legătură cu expirarea termenului prescripției tragerii la răspundere penală, prevăzut de art. 60 Cod penal, fiindcă infracțiunile imputate au fost comise de inculpat, în luna ianuarie-martie 2012, iar potrivit art. 16 Cod penal acestea se încadrează în categoria celor ușoare.

Având în vedere cele expuse mai sus, instanța de apel a considerat că prima instanță urma să-l libereze pe inculpat de pedeapsă penală, în legătură cu intervenirea prescripției tragerii la răspundere penală, prevăzut de art. 60 Cod penal și nu să înceteze procesul penal în privința inculpatului.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar, declarat de către avocatul Zmeu A. în numele inculpatului, prin care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel;
- consideră ilegală decizia instanței de apel, deoarece în partea dispozitivă a acesteia a fost formulat greșit, că inculpatul Țapu V. este liberat de pedeapsă penală, în legătură cu intervenirea prescripției tragerii la răspundere penală, prevăzută de art. 60 Cod penal, iar potrivit art. 53 lit. g) și 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, astfel ultimul urma să fie eliberat de răspundere penală, ci nu de pedeapsă penală;

- instanța de apel a indicat în decizia sa că avocatul Zmeu A. a depus apel suplimentar peste termen, respingându-l din acest motiv, fără a-l examina și fără a se expune pe marginea acestuia. Consideră că instanța de apel a interpretat greșit prevederile legale, deoarece apelul motivat nu este egal cu apel suplimentar. Apelul motivat fiind depus ca o continuare a apelului inculpatului, depus în termen, cu invocarea prevederilor legale, a temeiurilor de fapt și de drept, ce au importanță pentru examinarea apelului, iar instanța eronat a considerat apelul avocatului ca unul separat respingându-l ca tardiv. Respingerea apelului motivat depus de către apărător nu reprezintă altceva, decât încălcarea dreptului la apărare și la un proces echitabil;

- instanța de apel intenționat a respins apelul avocatului, ca depus peste termen, pentru a nu se expune asupra acestuia;

- fiica părții vătămate, exercită funcția de procuror în cadrul Procuraturii sect. Botanica, ceea ce pune la dubii legalitatea hotărârilor judecătorești adoptate de către instanțele de fond, în prezenta speță;

- hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12.12.2005 Cu privire la practica examinării cauzelor penale în ordine de apel, nu există în baza de date electronică a CSJ, dacă ar fi fost aceasta urma să fie publicată, inclusiv și pe site-ul instanței, pentru a fi accesibilă justițiabililor. Astfel, rezultă că soluția instanței de apel este fundamentată pe o hotărâre inexistentă, ceea ce determină ilegalitatea deciziei adoptate;

- instanța de apel a reținut spre cercetare doar probele acuzării, contrar principiului contradictorialității și egalității părților, fără a cerceta probele la care a făcut referire partea apărării și anume: procesul-verbal al Adunării Generale a membrilor ÎP „Lira” din 26.11.2010, declarațiile inculpatului, martorilor Manol Tatiana, Stratu A.;

- consideră că nu a fost confirmată vinovăția inculpatului în cele incriminate lui, urmând a fi achitat, deoarece în fapta lui lipsește componenta de infracțiune, respectiv solicită și respingerea acțiunii civile, din motiv că lipsește raportul causal.

În drept, recurentul și-a întemeiat recursul în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul, a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, prin care solicită respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece recurentul îl motivează prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, ceea ce nu se conține în temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală. Respectiv criticile formulate de recurent nu conțin indicii a unor erori de drept, iar la stabilirea pedepsei inculpatului corect s-a ținut cont de prevederile art. 60 Cod penal, din motivul intervenirii prescripției tragerii la răspundere penală.

8. Judecând recursul declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Reieșind din prevederile art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 aceluiași Cod.

În conformitate cu art. 427 Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Din studiul recursului declarat, se atestă că autorul acestuia invocă temeiul prevăzute în pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume, că *hotărârile*

instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, fiindcă l-a respins neîntemeiat ca tardiv, considerându-l ca unul suplimentar și nu ca apel motivat.

Așadar, temeiul pentru recurs invocat de către recurent, în cauza supusă judecării este aplicabil atunci când instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu s-a motivat întemeiat hotărârea judecătorească. Adică, este necesar ca hotărârea pronunțată să fie motivată atât în fapt, cât și în drept.

Analizând hotărârea atacată a instanței de apel, Colegiul consideră, că motivele invocate de recurent nu sânt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorii de drept, ce ar servi ca temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării acestei hotărâri judecătorești adoptată, în această cauză.

În viziunea Colegiului penal, instanța de apel judecând apelurile declarate în speța dată, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, precum și alte dispoziții procesual-penale, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și cercetate de instanța de apel, pronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Astfel, instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate în prezenta cauză, verificându-le sub aspectul pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, atât pe cele obținute în cadrul urmăririi penale cât și în cadrul cercetării judecătorești, atât ale acuzației cât și ale apărării, stabilind aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 179 alin. (1) și art. 197 alin. (1) Cod penal.

Totodată, Colegiul lărgit consideră, că instanța de apel pronunțând o nouă hotărâre prin care inculpatul Țapu V. a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunilor imputate, această instanță întemeiat a dispus liberarea acestuia de pedeapsă, din motivul intervenirii prescripției tragerii la răspundere penală, iar criticile invocate de apărătorul inculpatului în acest sens și menționate în pct. 6 al prezentei decizii, sânt nefondate.

La acest capitol, instanța de recurs menționează, că infracțiunile prevăzute de art. 179 alin. (1) și art. 197 alin. (1) Cod penal, de comiterea cărora a fost învinuit inculpatul, conform art. 16 alin. (2) Cod penal se consideră infracțiuni ușoare.

Conform art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare.

În asemenea circumstanțe, ținând cont de considerentele teoretice, Colegiul remarcă acel fapt, că *prescripția răspunderii penale* constă în stingerea dreptului statului de a pedepsi și a obligațiunii infractorului de a suporta consecințele faptei sale, după trecerea unui anumit interval de timp prevăzut de lege de la data săvârșirii infracțiunii, indiferent dacă acesta a fost sau nu descoperită ori infractorul - identificat.

Prin urmare, în conformitate cu alin. (1) art. 389 Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

Din lucrările dosarului și probele administrate la caz, instanțele de fond au ajuns la concluzia că vina inculpatul în comiterea infracțiunilor imputate s-a confirmat. Astfel, ținând cont de prevederile art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, potrivit art. 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală, se adoptă sentința de condamnare cu liberarea de pedeapsă în cazul prevăzut de art. 93 din Codul penal sau al expirării termenului de prescripție. Respectiv, în cazul dat, instanța de apel învederând alin. (6) art. 389 Cod de procedură penală, a argumentat în baza căruia temei, prevăzut de Codul penal, a adoptat o sentință de condamnare cu liberare de pedeapsă.

În consecință, Colegiul consideră, că deoarece pe parcursul judecării apelurilor declarate s-a constatat expirarea termenului prescripției de tragere la răspundere penală, instanța de apel era obligată să libereze inculpatul de pedeapsă penală, chiar dacă vina acestuia în săvârșirea infracțiunilor s-a confirmat, ceea ce și a făcut în cazul de față.

Argumentele apărătorului, referitoare la faptul că instanța de apel a considerat apelul ultimului, ca unul suplimentar și nu ca unul motivat, respingându-l în cele din urmă, ca fiind declarat peste termen, instanța de recurs le apreciază ca nefondate. Opozant, celor invocate de recurent la acest capitol, din analiza conținutului hotărârii contestate, Colegiul lărgit atestă, că instanța de apel în decizie, atât în partea introductivă și descriptivă, cât și în partea dispozitivă, nu a considerat și nu a menționat apelul declarat de avocatul Zmeu A., ca un apel suplimentar, ci ca unul declarat în numele inculpatului. Totodată, instanța de recurs statuează că apelul declarat de către apărător, în speța dată, întemeiat a fost respins de către instanța de apel ca depus peste termen, deoarece din materialele cauzei se reține că sentința a fost pronunțată integral la data de 27.07.2015, fiind înmânate copii ale acesteia, procurorului, inculpatului, inclusiv și avocatului Zmeu A., fapt confirmat prin recipisa anexată (f.d. 245 v. 1). Respectiv, potrivit art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală, termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării integrale, dacă legea nu dispune altfel. Așadar, în prezenta speță, ultima zi de depunere a apelului a fost 11 august 2015, însă avocatul Zmeu A., a declarat apel, abia la data de 13 octombrie 2015, adică peste termenul prevăzut de lege. Tot aici, instanța de recurs nu poate reține alegațiile recurentului precum că, apelul său a fost unul motivat, ca urmare a celui declarat de către inculpat, deoarece rezultând din dispozițiile legale ale secțiunii 1 a Capitolului IV Cod de procedură penală, ce reglementează calea ordinară de atac – apelul, nu este prevăzută asemenea noțiune și prevederi legale, cum ar fi apelul motivat – indicat de recurent. Mai mult ca atât, că în conformitate cu prevederile art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, *în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.*

De altfel, instanța de apel just a notat în hotărârea sa, că art. 402 alin. (5) Cod de procedură penală, prevede în cazul când inculpatul declară apel în termen și își

înlocuiește apărătorul, noul apărător, în termen de 15 zile de la data primirii de către parte a copieii apelului declarat, poate declara apel suplimentar pentru inculpat, în care poate invoca motive adăugătoare de apel. Însă, precum rezultă din materialele cauzei, avocatul Zmeu A., în cazul dat nu a intervenit la etapa apelului, ca nou apărător, ci a participat atât la etapa urmăririi penală, cât și la judecarea cauzei în prima instanță, din care motiv nici prevederile art. 402 alin. (5) Cod penal, nu sânt incidente în speță, pentru a justifica declararea apelului peste termenul prevăzut de lege.

Astfel, în opinia Colegiului lărgit, în cazul dat, soluția instanței de apel privind respingerea apelului declarat de apărător, ca depus peste termen, este compatibilă cu principiul egalității armelor, ce rezultă din prevederile art. 6§1 CEDO, la caz fiind relevante și considerentele Curții Europene expuse în cauza *Ghirea c. Moldovei*.

În situația respingerii apelului declarat de către avocatul Zmeu A. în numele inculpatului, ca depus peste termen, Colegiul statuează că, instanța de apel întemeiat nu a purces la verificarea hotărârii atacate, prin prisma argumentelor invocate în apelul dat, întrucât această instanță nu poate proceda la o verificare de fapt și de drept a acesteia, decât în cadrul unui apel exercitat în mod legal, fapt menționat și în pct. 16 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12.12.2005.

În altă ordine de idei, instanța de recurs nu poate reține ca temei de a interveni și a desființa o hotărâre judecătorească, faptul nepublicării hotărârii de Plen al Curții Supreme de Justiție, menționate mai sus, pe site-ul instanței, fiind considerată astfel inaccesibilă justițiabililor și inexistentă. Contrar, alegațiilor invocate de recurent în sensul vizat, Colegiul specifică, că această hotărâre de Plen a fost publicată în Buletinul Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova, 2006, nr. 7, pag. 10, devenind publică și accesibilă justițiabililor, totodată aceasta fiind accesibilă și pe alte surse informaționale de specialitate. Tot la acest capitol, instanța de recurs menționează că, hotărârile de Plen ale Curții Supreme de Justiție nu au puterea actului normativ, ci poartă un caracter explicativ și de recomandare, de care s-a și ghidat la argumentarea soluției sale instanța de apel, însă hotărârea adoptată fiind întemeiată pe prevederile legale ale Codului de procedură penală și Codul Penal.

Nu poate fi acceptată de către Colegiul lărgit, critica referitoare la aceea că fiica părții vătămate exercitând funcția de procuror în cadrul Procuraturii sect. Botanica mun. Chișinău, putea influența asupra pronunțării unor hotărâri judecătorești obiective. Referitor la aceste motive invocate în prezentul recurs, Colegiul remarcă, că în cauza deferită judecării fiica părții vătămate avea statut de martor și nu era acuzator în procesul penal, pentru a fi incidentă prevederilor art. 54 Cod de procedură penală, ce stipulează cazurile de abținere și recuzare a procurorului. La fel, partea apărării fiind în drept, în conformitate cu prevederile art. 46 alin. (2) Cod de procedură penală, de a solicita strămutarea judecării cauzei, nu și-a realizat acest drept, în cazul în care considera că se va obține o soluționare mai obiectivă, rapidă și completă, asigurându-se desfășurarea normală a procesului.

Privitor la celelalte argumente invocate de autorul recursului ce țin de modalitatea de apreciere a probelor și stabilirea vinovăției inculpatului, menționate și în apelul său, Colegiul consideră că acestea nu pot constitui obiect de discuție în

instanța de recurs, deoarece nu au fost verificate în procedura apelului, din motivul tardivității utilizării acestei căi de atac. În acest context, Colegiul lărgit notează, ca urmare a apelului declarat în termen de către inculpat, totuși, probele și vinovăția inculpatului, în cazul dat, au fost verificate de către instanța de apel, iar raționamentele vizate în sensul dat, sânt apreciate de instanța de recurs ca întemeiate.

De altfel, Colegiul lărgit reiterează că, indiscutabil, chestiunea cu privire la aprecierea probelor dată de instanțele ierarhic inferioare, care este invocată și de recurent, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea ei este de competența instanțelor de fond.

Generalizând cele expuse mai sus, Colegiul lărgit, apreciază ca juste concluziile instanței de apel, privind constatarea vinovăției inculpatului Țapu V. în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 179 alin. (1) și 197 alin. (1) Cod penal, cu liberarea de pedeapsă în legătură cu intervenirea prescripției tragerii la răspundere penală prevăzută de art. 60 Cod penal, precum și concluzia de respingere a apelului declarat de către avocatul Zmeu A. în numele inculpatului, ca depus peste termen.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit concluzionează că recursul declarat în prezenta cauză este neîntemeiat și urmează a fi respins ca inadmisibil.

9. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E:

Se respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către avocatul Zmeu Alexandru în numele inculpatului, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 octombrie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Țapu Vitalie Mihail**.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 29 martie 2016.

Președinte	Gordilă Nicolae
Judecător	Covalenco Elena
Judecător	Diaconu Iurie
Judecător	Catan Liliana
Judecător	Guzun Ion